

Grundsætninger, der findes navnlig i vore Kirkekrifter om, at man har Lov til at give Kjærligheds-gaver til sine Lærere, og jeg vilde i alt Fald være meget ilde stædt, dersom jeg ikke skulde have Lov til at give en Præst en Gave, naar han foretog en Handling, som jeg var tilfreds med, og som det forekom mig, at han havde stillet sig smukt til ligeoverfor mig. — Mit Forslag til § 9 er jo blot en Følge af Forslaget til § 8, og jeg skal altsaa ikke opholde mig derved. — Det principale Forslag, jeg har stillet til Udvalgets Forslag under Nr. 22, gaar ud paa at stille Sagen op saaledes, at man kan se, at det er Sandhed, at det er Staten, der er Eier af disse Indtægter; derfor maa man opstille Indtægterne paa Indtægtsfiden og Udgifterne paa Udgiftsfiden, ligesom Tilfældet er med andre Statsudgifter og Statsindtægter. Men forsaavidt dette Forslag ikke bliver vedtaget, har jeg stillet nogle subsidieære Forslag, som forekomme mig kunne tiltrædes selv af dem, der nu endelig ville have denne Lov tvungen igjennem, efter min Overbevisning, til saa stor Skade for Statskassen. Jeg indser nemlig ikke, hvorfor man ikke ogsaa fra disse Herrers Side skulde kunne finde sig i, at man lod Indtægten af Dispetienderne blive staaende der, hvor den uden Skade har staaet i saamange Aar; det forekommer mig ikke, at dette kan have nogen Bannælselighed for disse ærede Medlemmer. Skulde der ikke blive Noget til at udrede Udgifterne til kirkelige Tiemed paa anden Maade, saa har jo Statskassen alligevel de samme Midler, som der nu for Tiden opføres paa Indtægtsfiden under § 10, til at komme Kirken tilhjælp ogsaa med Hensyn til saadanne Udgifter. Hvad der i Særdeleshed har været mig et farligt Punkt — som jeg allerede før har nævnt —, hvorfor jeg har foreslaaet, at det skulde udgaa, er det, der findes som sidste Punktum i det første Afsnit af Forslaget til en ny § 10. Det er jo indlysende for Enhver, at, dersom det bliver vedtaget, saa har den bevilgende Myndighed ikke den ubuendige Raadighed over disse Overflud, som den har over andre Indtægter for Statskassen. Den bevilgende Myndighed er for det første nødt til at finde sig i, at

disse Overflud blive frugtbargjorte, og dernæst maa man ikke anvende dem uden i Overensstemmelse med den Lov, som her vedtages. Det er altsaa aldeles klart for mig, at, dersom ikke dette Punktum udgaa, saa er det et Kjendemerke paa, at man her har skabt i et særligt Tiemed en ny særlig Fond, som Deviseringsmyndigheden har en aldeles indskrænket Raadighed over; man har tværtimod overleveret selve dette Punkt til den egentlige Lovgivningsmagts Raadighed, idet Forandringer heri dog kunne ske ved Lov, men derimod forandrede Bestemmelser udenfor Loven selv ikke kunne tages af den bevilgende Myndighed. Det sidste Stykke af den samme Paragraf har jeg ogsaa foreslaaet at skulle udgaa, da det forekommer mig, at, naar Forholdene med Hensyn til denne Sag forandres i den Grad, som Tilfældet nu er ved denne Lov, saa er der Anledning til at ordne det helt igjen og ikke at lade sig binde ved tidligere Bestemmelser, som ikke have kunnet tage Hensyn til de Forandringer, som nu ere paatænkte ved denne Lov. — Endelig har jeg i mit Forslag under Nr. 5 tilladt mig at foreslaa Opragelsen af en ny Paragraf, som gaar ud paa, at de Sædegaardseiere, som ved Danske Lov 2—23—11 ere fritagne for at yde Tiende, men som det derimod er paalagt til Gjengjæld at udrede et Bederlag til Sognepræsterne, maa komme til ved senere Lovbestemmelser at yde denne deres Afgift paa en anden Maade; thi naar der i Loven, saaledes som den er foreslaaet affattet, er bestemt, at Ingen maa give frivillige Gaver til Præsterne, saa vilde dette jo komme i Modstrid med den Bestemmelse, der findes paa det citerede Sted i Danske Lov, og det vilde jo altsaa være umuligt at opfylde begge disse Bestemmelser. — Nu veed jeg heller ikke, om det just skulde være saa rigtigt at fritage Sædegaardseierne, der dog for det meste ere velhavende Folk, for overhovedet at yde noget Bidrag til Folkekirkenes Præster og derimod lægge den hele Byrde over paa andre Folk. Jeg kan ikke tænke mig andet end, at det er en Forglemmelse, at der ikke er taget en Reservation med Hensyn til dette Forhold, saaledes som i § 10 med Hen-